

En scen med musikinstrument och förstärkare; ljuspelare i bakgrunden. Anna möter upp publiken.

ANNA

(till publiken) Hej! Och välkomna allihopa! Det här är en lite annorlunda föreställning – lite annorlunda från vad vi tänkte från början. Vi tänkte att den skulle bli stor – och högljudd. Och att ni allihop skulle stå i en stor klunga och dansa och klappa takten. *(vänder sig till en i publiken)* Och att du kanske skulle sjunga med. Och få komma upp på scen, och få en mikrofon och stå i strålkastarljuset. Men nu blev det inte så. Nu blev det nånting annat. Nånting mindre – mer lågmält. Men det är också bra. Det ger oss en chans att berätta om dom små sakerna i livet, dom där sakerna som egentligen påverkar oss allra mest. Jag ville bara säga det. Så att ni inte tycker det är konstigt om det inte kommer en mördare och bankar på dörren i första scenen. Och så ville jag bara säga hej – det är jag som är Anna. Och jag dyker inte heller upp i första scenen. Utan jag får sitta där bak och vänta. Ett bra tag. Så jag ville bara säga hej, och liksom bara ... ja, att jag också är med i den här föreställningen, att det inte bara är två män med gitarr. *(kort paus)* Ja, men vi ses senare då – hej-hej så länge!

Anna går av scenen medan Anders leder in Jonas.

ANDERS

Ja, det här blev precis klart innan Coronan då – och det var väl tur det. För tydligen var det helt felbyggt från början. Det var alldeles för långt mellan bjälkarna, *(pekar på taket)* och det kom dom väl undan med precis när det var nytt.

ANDERS (forts.)

Men när vi flyttade in så gungade hela vardagsrummet; golvet sviktade i mitten, det var inte klokt. Så det fick vi åtgärda så klart. Inte roliga pengar, men det var tvunget. Och det blev ju bra till slut.

JONAS

Mm.

ANDERS

Ja ... så det är det vi gjort i källaren då. Sen har det varit lite jobb med fasaden också, och avrinningen.

JONAS

Du ... Jag är inte så intresserad av sånt – om jag ska vara ärlig. Bygg och sånt.

ANDERS

Nä. *(kort paus)* Inte jag heller. Men det är väl sånt man gör: husgesyn, jag vet inte.

JONAS

Men det där du gömmer i hörnet. *(pekar på en gitarr)*
Det gillar jag.

ANDERS

Ja. Det var min fyrtioårspresent, till mig själv.

JONAS

Kan jag?

ANDERS

Jaja, självklart.

Jonas tar upp gitarren.

JONAS

Telecaster, i blond. Med en humbucker vid halsen – nice.

ANDERS

Det är en Maybach faktiskt. Tysk tillverkare.

JONAS

Jag ser. Ingen Fender alltså?

ANDERS

Nä, jag tycker det är lite roligt att den är europeisk – görs i en fabrik i Tjeckien. Och jag tror det är den enda som finns kvar i Europa.

JONAS

Sjukt snygg. (*till publiken*) Och vi skrev faktiskt till Maybach och bad att få köpa den här för ett nedsatt pris.

ANDERS

(*till publiken*) Så det här är produktplacering – helt omärkligt integrerat in i föreställningen.

JONAS

Och det gjorde vi för att vi verkligen ville visa den här för er. För det här, det är nästan en exakt kopia av den allra första elgitarren.

ANDERS

Eller det fanns akustiska gitarrer med såna här (*pekar*) pick-ups monterade. Och det fanns också lap steel gitarrer, elektriska. Såna som man har i knäet i många countrylåtar.

JONAS

Men det här är den allra första solida (*knackar*) elgitarren som såldes i världen. 1950.

ANDERS

Det är en kopia på ett sjuttio år gammalt instrument. Eller just den här är en kopia på modellen från 1952, modifierad med den här stora pick-upen här fram.

JONAS

Pick-up är alltså magneten och spolen som plockar upp ljudet.

ANDERS

(*tar gitarren*) Och om ni tittar närmare på den här Maybachen så ser ni att dom har till och med patinerat den – här är avskavd lack. Och metalledelarna ser nästan lite rostiga ut. Den är alltså gjord för att se ut som ett sjuttio år gammalt instrument.

JONAS

För att såna gubbar som Anders och jag ska tycka det är coolt. För att Spingsteen och Keith Richards spelade på såna.

ANDERS

Mm. (*vänder sig till Jonas*) Och det är därför jag köpte den till mig själv när jag fyllde gubbe.

JONAS

Sitter du här nere i källaren då – och plinkar utan förstärkare?

ANDERS

Ja. Lite då och då.

JONAS

Är det frun som kör ner dig här?

ANDERS

Nä-nä. Hon har inget emot att jag spelar där uppe. Hon har till och med varit på mig att köpa förstärkare – men det har inte blivit av.

JONAS

Köpa stärke är ju det bästa som finns!

ANDERS

Har bara inte blivit av än.

JONAS

Varför inte då?

ANDERS

Jag vet inte.

JONAS

Klart du vet.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Jag vill inte att hon ska höra.

JONAS

Varför inte då – är du så kass?

ANDERS

Nä. Jag vill bara inte ... att hon ska ... veta att jag är härnere.

JONAS

Märker hon inte det – att du går ner här, menar jag?

ANDERS

Nä, hon sitter på ovanvåningen när Lilja lagt sig. Hon kommer bara ner för att koka en kopp te.

JONAS

(efter ett ögonblick) Är det så illa?

ANDERS

Mm.

JONAS

Ja – fy fan. *(kort paus)* Vad är det som ... mellan er?

ANDERS

Jag vet inte. Jag tror bara att hon inte tål att se mig längre.

JONAS

Jag har aldrig gillat henne. Om jag ska vara ärlig.

ANDERS

Hon är en bra människa.

JONAS

Jaja, för fan. Det gör det ännu mer ... Hon och Karin har ju känt varann sen gymnasiet och dom är fortfarande lika bra vänner. Så jag lär ju aldrig komma undan henne, så länge jag är ihop med Karin i alla fall.

ANDERS

Alltså jag har ju märkt att du är lite obekväm – när du är med oss. Jag trodde mest det var ... Ja, att vi inte riktigt klykade.

JONAS

Nä då, det är mest hon. Av nån anledning.

ANDERS

Ja, hon gillar ju inte dig heller.

JONAS

Nä, jag har förstått det.

ANDERS

Har aldrig riktigt fått reda på varför.

JONAS

Det är väl skit samma egentligen. *(kort paus)* Varför har ni inte flyttat isär – är det för Lilja?

ANDERS

Ja. Och sen Coronan på det. Känns svårt att leta lägenhet just nu.

JONAS

Ja, fy fan. Vi hade det ju. Både jag och Karin. Jävla skit.

ANDERS

Jag vet det. Jag är annars inte riktigt bekväm med att bjuda hem folk. Men ni har ju antikroppar.

JONAS

Ja, Karin i alla fall; hon är ju testad.

ANDERS

Hur mår du nu?

JONAS

Jo, det är bra. Jag är inte helt återställd. Känns det som.

ANDERS

Hur länge sen var det?

JONAS

Tre månader. Fortfarande inte hundra procent.

ANDERS

Det kommer nog. Ge det lite mer tid bara.

JONAS

Jo. (*kort paus*) Men du har inte alls fått hoppa in och jobba med Coviden?

ANDERS

Man var ju lite beredd på det i början – men nä, det är ingen från min klinik. Och jag är väl ganska glad för det på ett sätt. Jag dealar inte så bra med smittsamma virus.

JONAS

Men varför blev du sjuksköterska då?

ANDERS

Men det visste jag inte innan. Och blod och benbrott och stinkande liggsår och sån skit klarar jag av, men ... Epidemier får det att krypa i skinnet på mig. Du vet, skyddsutrustningen – jag är livrädd för att fucka upp det.

JONAS

Jag fattar – jag skulle inte palla. Det här är faktiskt första gången jag är glad att mitt förra jobb kånkade, det var ju en jävla massa folk man hälsade på dagligen där. Nu träffar jag samma fem bara – och det är cykelavstånd dit. Men jag lyckades ju bli smittad i alla fall.

ANDERS

Alltså det är ju svårt i stan – att inte bli exponerad. Speciellt när det är så få som har mask på sig.
(sträcker fram gitarren) Du vill inte prova spela den?

JONAS

(tar inte emot den) Jo, jättegärna! Men jag måste vila handleden. Läkaren förbjöd både gitarrspel och badminton i tre veckor.

Jonas på väg därifrån.

ANDERS

Men kunde inte läkaren ordna ett antikroppstest när du ändå var där?

JONAS

Nä – för jävla konstigt att det ska vara så svårt. Vi får nog gå upp. Annars tror dom att vi försöker komma undan.

ANDERS

Mm. Jag ska bara ställa undan här.

Jonas går. Anders sätter sig ner med gitarren och vänder sig till publiken.

ANDERS

Det här jag har i knäet, det kan var en uppdelare – en avdelare, mellan folk. Nånting som gör att vi hamnar på två sidor, om nånting. För er som kan musik, kanske det här är ett lite irrelevant instrument, i och med att det inte används så ofta längre i populärmusiken. Eller om man är kvinna, gissar jag – då kan man kanske känna att den är väldigt starkt manligt kodad. Och det är den ju tyvärr, elgitarren. Men den kan också vara en ännu större uppdelare än så. För det finns en hel del som kan väldigt lite om musik. För dom kan det här ...

(spelar ett lick) det kan vara väldigt svårt att tyda. För musik funkar lite som språk. Om man pratar det så förstår man ju vad folk säger. Även om man inte kan det så bra – så förstår man ju liksom vad det handlar om, själva samtalet. Men om man *inte* kan språket: då fattar man fan ingenting. Vad fan säger dom? *(kort paus)* Musik ... musik är faktiskt är en av dom största avdelarna i samhället. Mellan dom som kan, och dom som inte kan. Mellan dom som har fått lära sig. Och dom som aldrig fått chansen.

JONAS

(utanför scen) Hallå? Är du där nere?

ANDERS

Ja. Vem är det?

Jonas kommer in.

JONAS

Hallå-hallå – hoppas jag inte stör?

ANDERS

Nej, inte alls. Vad gör du ...

ANDERS (forts.)

Alltså det var en överraskning.

JONAS

Ja, jag hade vägarna förbi idag. Så jag tänkte jag skulle svänga förbi – om det är okej?

ANDERS

Självklart, jag blev bara överraskad. Hur kan det komma sig att du är här ute och kör?

JONAS

Jag hade ett ärende i närheten – så då passade jag på.

ANDERS

Vill du ha en kopp kaffe?

JONAS

Jo, gärna. Fast först har jag en grej med mig.

ANDERS

Jaha. Vad då?

JONAS

Jo men, jag hade ju en över, och då ... då tänkte jag att du kunde ... Fast jag vet inte, nu tänker jag att det här kanske är förjävla konstigt?

ANDERS

Nä, vad då?

JONAS

Ja, att bara dyka upp så här, med baksätet fullt med grejer.

ANDERS

Jag vet inte, det beror väl på vad det är för grejer.

JONAS

Du, vi skiter i det – jag tänkte mig inte för. Karin säger det hela tiden, att jag inte tänker mig för.

ANDERS

Men du kan ju inte bara sätta dig i bilen nu heller, det vore ju ännu konstigare. Vad är det du har med dig?
(kort paus) Det är inte Marvin?

JONAS

Va?

ANDERS

"Oh man, I shot Marvin in the face."

JONAS

(skrattar) Ja, just det. Nä, nä. Det är bara en stor jävla förstärkare. Jag har ju två stycken. Och du har ju ingen, så jag tänkte – ja, att du kunde låna den, om du ville.

ANDERS

Oj. Det var ju snällt av dig.

JONAS

Ja, alltså – du behöver se det som nån stor grej, vi har så jävla ont om plats hemma, och det är en 2 x 12. Så den tar upp plats.

ANDERS

Men ändå. Att du tänkte på mig så där.

JONAS

Det är verkligen inte en stor grej, det är bara bra att den kommer till användning. Och du gör oss en tjänst egentligen. Den står inne i sovrummet och bara tar upp plats annars.

ANDERS

Vad är det för förstärkare?

JONAS

(klappar på förstärkaren som står ovanpå 2x12-lådan)

Det är den här då!

ANDERS

Oj – ja, jäklar, det var ingen liten grabb.

JONAS

Nä, det är en Victory V40 – handbyggd i England. Med två Creambacks *(klappar på 2x12-lådan)* i den här.

ANDERS

Det vet jag inte vad det är – Cream, vad sade du?

JONAS

Creambacks, det är skit samma – det är högtalarna bara.

ANDERS

Men det här är en riktig rörförstärkare – är det inte det?

JONAS

Jajamensan, 40 watt – EL84:or.

ANDERS

Det vet inte jag heller vad det är, EL ...

JONAS

Ja, det är rören då. Men det är inget man behöver ha koll på. Om dom inte smäller så klart.

ANDERS

Alltså, det här är otroligt generöst. Men jag vet inte om ... Det gör mig lite orolig, att jag kan ta sönder den på nåt sätt. Jag kan inget om rörförstärkare.

JONAS

Dom är inte så känsliga – jag menar, folk har ju turnerat runt hela världen med såna.

ANDERS

Jag vet inte, jag fuckar alltid upp sånt. Du kan inte lita på mig och maskiner.

JONAS

Jag kan lära dig. Och går ett rör sönder, så fixar jag det – inga problem. Du ska ändå inte in där och rota, där är kondensatorer och skit därinne som behåller laddning, även om du drar ur kontakten.

ANDERS

Är dom dyra, dom rören?

JONAS

Jag har liggande hemma – från mitt gamla jobb, så oroa dig inte.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Tack så jättemycket!

JONAS

Ingen fara.

ANDERS

(vänder sig till publiken) Ja, den här produktplaceringen skedde ju så omärkligt, att jag känner att jag måste ... ja, peka ut det. Att vi är sponsrade av Victory Amplification.

JONAS

Och det är vi jävligt självnöjda med.

ANDERS

För det här är som sagt handbyggda rörförstärkare. Precis som våra hjältar kopplade in sig i – för femtio, sextio, sjuttio år sen.

JONAS

Och det här med rörförstärkare – det betyder bara att det handlar om väldigt gammal teknologi, sånt som användes i radioutrustning bland annat. För ja, sjuttio år sen.

ANDERS

Rören ser ut som en gammal glödlampa, och dom blir jättevarma. Och dom har en stor svaghet. Det blir lätt distorsion. Alltså en förvanskning av signalen. Och det är ju inget man vill ha i radioutrustning, det låter ju bara skorrigt och förjävligt.

JONAS

(skruvar upp) Jag har kopplat in dig här, så ta du ett ackord.

ANDERS

(tar ett ackord, clean) Det låter ju rent och fint.

JONAS

(skruvar upp gain) Men den svagheten – ja, gitarrister upptäckte snabbt om dom skruvade upp. Då fick dom distorsion.

ANDERS

(tar ett par ackord, crunch) Och det låter ju ganska bra.

JONAS

Så gitarrförstärkare utnyttjar alltså den här svagheten. Alla andra har i stort sätt slutat använda rör. Dom tillverkas knappt längre, det finns nån fabrik kvar i Ryssland, nån i Slovakien och Kina – kommunistkvarlevor helt enkelt.

ANDERS

Numera vill ju tillverkare som lilla Victory att det ska låta så här. Men länge försökte tillverkare undvika distorsion. Som till exempel Vox, som gjorde förstärkare åt Beatles. Chefen där hatade distorsion. Men till och med Beatles skruvade upp och ... *(spelar introt till Helter Skelter)*

JONAS

Helter Skelter. 1968. Nice.

ANDERS

(vänder sig till Jonas) Jag har alltid velat ha en Vox AC30. Bara för att The Edge har en.

JONAS

Men vad fan! Om jag hade vetat det.

JONAS (forts.)

Då hade jag tagit med min andra Victory istället, den är baserad på en AC30. Den är helt fenomenal ju.

ANDERS

Gud, det är inte så viktigt – den här är ju fantastisk.

JONAS

Ja men, nu när jag vet att att du är en Vox-kille. Ska jag inte köra hem och hämta den istället?

ANDERS

Nej-nej-nej, det behöver du verkligen inte göra.

JONAS

Men det tar ju ingen tid alls.

ANDERS

Jag är jätteglad för den här.

JONAS

Fast du har ju alltid velat ha en AC30, jag kan fixa det.

ANDERS

Det är för mycket, jag vill inte att du åka fram och tillbaka igen.

JONAS

Jag gör det gärna.

ANDERS

Jag vill inte. Tack – men jag vill inte att du ska ... Det är generöst nog, att du lånar ut den här – tack så mycket.

JONAS

Ja ... det är klart. Jag vill ju inte tvinga dig. Jag förväntar mig alltså inget i gengäld, bara så att du vet. Det är inte därför. Jag tyckte bara det var roligt att nån ... Och så tog den så mycket plats hemma också.

ANDERS

Jag uppskattar verkligen att du kom med den – verkligen.

JONAS

Så klart. Så klart.

ANDERS

Ska jag sätta på lite kaffe åt oss?

JONAS

Nä tack, det är bra. Jag måste rusa vidare. Jag hade ju ... ärende att hinna med också.

ANDERS

Okej. *(kort paus)* Ja, som sagt – jag uppskattade verkligen att du –

JONAS

(avbryter) Det är lugnt. Spela du på – så kilar jag iväg och fixar med mitt.

Jonas går iväg.

ANDERS

Tack så jättemycket!

Anders tar upp telefonen och messar någon.

ANDERS

(uttalar det han skriver) Jag knäppte på den precis och det kommer inget ljud. Helt tyst. Jag vet inte vad jag gjort. Den är inte min. Och jag är orolig att jag tagit sönder den.

Anna kommer in på scen med telefon.

ANNA

(uttalar det hon skriver) Sist du hade på den, lät allting bra då?

ANDERS

Ja, det funkade perfekt. Och sen knäppte jag på – och ingenting. Har jag pajat rören?

ANNA

Nej, då hade du hört oljud innan. Har du dubbelkollat strömtillförseln?

ANDERS

Trippelkollat. Den är på.

ANNA

Alltså jag sysslar ju inte med gitarrer egentligen. Men en grej som händer ibland är att själva sockeln glappar. Om du drar ut röret så är där en massa små metallbyglar. Dom kan ibland tappa kontakten. Det är bara att böja till dom igen med en liten skruvmejsel.

ANDERS

Jag vet inte. Kan jag inte paja den mer då?

ANNA

Det är superenkelt.

ANDERS

Säkert? Jag vill ju egentligen inte behöva ringa min polare. Jag har bara haft den i ett dygn.

ANNA

Kolla det! Dom värms upp och svalnar av, om och om igen. Metall rör på sig.

ANDERS

Tack så mycket! Glad att jag hittade den här gruppen. Alla är så hjälpsamma.

ANNA

Anytime – hör av dig om det inte funkar!

ANDERS

(slutar skriva, vänder sig till Anna) Du. Av nyfikenhet. Är du kvinna?

ANNA

(efter ett ögonblick) Hur så?

ANDERS

Ditt namn. Och profilbild. Det är inte riktigt tydligt.

ANNA

Spelar det nån roll?

ANDERS

Nej. Men jag ville fråga råd om en present till min fru.

ANNA

Jaha?

ANDERS

Jag funderade om jag skulle köpa nåt musikrelaterat till henne. Nåt som hon skulle gilla. Men nåt som ... vi skulle kunna ha glädje av tillsammans.

ANNA

Om hon inte är intresserad av musik så är det nog ingenting du kan köpa för att fixa det. Köp nånting som hon är intresserad av istället.

ANDERS

Jo. Jag tänkte bara försöka hitta nåt som vi kunde ha kul med tillsammans.

ANNA

Jag kan hjälpa dig med ljudutrustning. Men ditt äktenskap kan jag inte fixa.

ANDERS

Nä, förlåt. Dum fråga.

ANNA

Leta fram en liten skruvmejsel istället.

ANDERS

Tack för hjälpen.

ANNA

(vänder sig till publiken) Alltså jag hänger i Facebook-gruppen Pedalboard of Doom för att jag gillar att svara på frågor om ljudteknik och musikteori. Även om jag inte är gitarrist, utan arbetar mest med synthar – och bas ibland. Jag vill liksom inte ha några frågor som rör mitt kön, utan jag vill ha en paus från det.

ANDERS

Jag fattar det. (*helt utan sarkasm*) Men om du är så duktig på musikteori så kanske du kan förklara det på ett enkelt sätt för vår publik?

ANNA

Äh ... ja, det ju ... Nu känns det lite som du försöker sätta dit mig, bara för att jag inte ville svara på frågor om din fru.

ANDERS

Nej – förlåt! Det är jag som uttryckte mig dumt, så menade jag inte alls. Men jag sade till dom (*pekar på publiken*) att det fanns en stor klyfta – mellan dom som kan musik och dom som inte kan. Och då skulle jag gärna vilja minska den klyftan.

ANNA

(*efter ett ögonblick*) Jaha. Okej. (*till publiken*) Så här: det finns tolv toner i det västerländska systemet. Det är allt. Men egentligen använder vi ofta bara sju stycken i samma låt.

Anders spelar med när Anna räknar upp toner.

ANNA

Dom här till exempel: A. B. C. D. E. F. G. Dom sju. För dom låter bra tillsammans. Dom andra fem låter inte lika bra.

Anders spelar A, B, C, D och stannar på D#.

ANNA

Det är inget fel på den tonen. Men den passar inte lika bra in som dom andra. Man kan spela den ändå.

ANNA (forts.)

Fast man stannar sällan på den – utan man glider liksom snabbt över den och landar på en av dom sju.

Anders spelar samma sak fast fortsätter till E.

ANNA

Anledningen till att det är så här – ja, det är dels kulturellt. Det är det västerländska systemet, och vi är vana vid det och tycker det låter bra. Men det är också rent fysiskt.

ANDERS

Ja, musik är ju ... (*tecknar vågor*) ljudvågor. Och en specifik ton har en specifik frekvens.

ANNA

Precis. Det finns ett rent matematiskt samband. Och det är så klart också kopplat till vad det mänskliga örat kan uppfatta – skillnaderna mellan olika toner.

Jonas dyker upp med ett gitarrcase och nickar till Anna innan han vänder sig till publiken.

JONAS

Nu kanske ni undrar lite: är det här verkligen en lektion i basal musikteori? (*kort paus*) Ja. Det är precis vad det är.

ANDERS

Mm.

JONAS

Och musik – och musikteori, det är jävligt enkelt egentligen. Och det finns ingen anledning till att det ska vara en stor klyfta mellan dom som kan och dom som inte kan.

ANDERS

Det klart det *kan* bli komplicerat, musikteori – men grunden kan vem som helst förstå. Det här med att vara tondöv, dom flesta som tror att dom är det – dom är inte det. Dom kan också lära sig.

ANNA

Och ni kan vara lugna, Teaterrepubliken kan det här: att förklara grejer. Jag var med i en föreställning som förklarade penningpolitik. Och som en kritiker skrev då: vi korrigerar informationsassymetrin.

JONAS

Ja, för kring vissa grejer – musik till exempel. Där finns det en jävla massa gatekeeping.

ANDERS

Alltså folk som har en massa åsikter om vad andra – vad dom ska lyssna på, hur dom ska lyssna på det, hur dom ska prata om det dom lyssnar på, och en massa sån skit.

JONAS

Och sån skit vill vi inte ha.

ANNA

Nej, det vill vi inte. Och om du är en sån – en sån som satt och skruvade dig när jag räknade upp toner, och ville gärna korrigera mig och säga: "det heter inte B på svenska, det heter H" ... Var inte den!

JONAS

Den jävel ... Var inte den jäveln.

ANDERS

För många blir nervösa bara det ska sjungas "Ja, må hon leva". Eller tänk på ett vanligt bröllop, när prästen säger "nu sjunger vi tillsammans psalm nummer det och det". Hur tyst det blir då i en svensk kyrka.

JONAS

Musik behöver ingen gatekeeper. Den behöver inte skyddas mot nånting. Det sker ingen allmän förflackning som nån måste vakta mot.

ANNA

Nä, vi försöker istället vara "gate ... openers" – kan man säga det?

JONAS

Nä. Eller?

ANNA

Men det är i alla fall vår uttalade ambition: vi ska ge er en grundläggande förståelse för hur musik är uppbyggd.

ANDERS

Om ni inte redan har fått det via föräldrar eller skola eller nånting.

ANNA

Vi ska också säga nånting meningsfullt om det mänskliga tillståndet. Och kommentera vår tid – just nu. På nåt djupsinnigt sätt.

ANDERS

Mm.

JONAS

Vi ska också väcka intresset för elgitarren. Så att ni köper instrument och utrustning från våra sponsorer.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Ja, vi menar allvar – det är inga storföretag det här. Det är småskalig hantverks- och industriproduktion – och det är tufft överallt ekonomiskt nu.

ANNA

Ja, så allt det ska vi göra. Hade vi tänkt. Förståelse för musik, djupsinnigt om det mänskliga tillståndet – och köpa elgitarrer.

JONAS

Och vi börjar med gitarrerna då. *(vänder sig till Anders)* Fan, jag behöver lite råd här.

Anna, överraskad av den plötsliga vändningen, skyndar av scen.

ANDERS

Jaha, vad ...

JONAS

Alltså förlåt. Att jag dyker upp så här igen. Men jag vet inte riktigt vad jag ska göra.

ANDERS

Vad är det som har hänt?

JONAS

Jag har fan köpt en gitarr till.

ANDERS

Jaha. Men ... det är väl inte så farligt?

JONAS

Jag har fan ett problem – jag kan inte sluta.

ANDERS

Har du inte råd med den?

JONAS

Jo. Pengarna är lugnt. Det är det enda som är bra med mitt jävla skitjobb.

ANDERS

Så vad är problemet?

JONAS

Jag vet inte. Men jag köpte en gitarr för bara två månader sen, när jag var sjuk. Det var min sjunde – och nu köper jag en till.

ANDERS

Ja, det är klart det är många. Men om du har råd –

JONAS

(avbryter) Men det är ju inte klimatsmart direkt.

ANDERS

Nä. Det är det ju inte. Men du cyklar till jobbet. Och äter inte kött. Så då kanske det inte är så farligt.

JONAS

Ska jag lämna tillbaka den?

ANDERS

Vill du det?

JONAS

Jag vill inte att Karin ska se.

ANDERS

Bryr hon sig verkligen? Hon verkar inte vara typen som bryr sig om sånt.

JONAS

(efter ett ögonblick) Jag skäms. För jag sade att jag inte skulle köpa fler.

ANDERS

Jag fattar. *(kort paus)* Vill du gömma den här?

JONAS

Ja. Gärna.

ANDERS

Då gömmer vi den här. Var är det för nåt du har köpt?

JONAS

(öppnar caset) Ja, du måste kolla på det här – du kommer gilla det, det är tyskt. *(tar upp gitarren)* Det är en Duesenberg.

ANDERS

(tar gitarren) Heello, gorgeous!

JONAS

(till publiken) Det här är sista gången, jag lovar.

ANDERS

(medan han beundrar gitarren) Sade du inte det till Karin också?

JONAS

Jo men, fan då. *(till publiken)* Det här är också en produktplacering, den här vackra Duesenbergen. Och Teaterrepublikens interna regler kräver att jag upplyser er om det. Att Duesenberg har sålt den här till oss jättebilligt.

ANDERS

Ja, dom verkade väldigt gärna vilja samarbeta med oss – för att från början var det tänkt att en ung, och cool tjej skulle spela på den – i föreställningen, och på affischen och så. Men Dramaten kom och snodde henne då.

JONAS

Ja, så då blev det jag då. Som fick gitarren. Och det var väl inte lika kul.

ANDERS

Alltså dom sade ingenting.

JONAS

Nänä, dom var jättesnälla. Men man kunde ju höra på dom – att dom var besvikna, så klart.

ANDERS

Så klart. Gitarrtillverkare har ju svårt att locka unga kvinnor. Och här hade vi en, som spelade gitarr.

JONAS

Och det är ju inte så konstigt, det är ju verkligen gamla instrument det här. Duesenbergen är alltså inte en *exakt* kopia av ett 50-talsinstrument – men det är jäkligt inspirerat av ett.

ANDERS

Ja, ni kanske känner igen formen. Den är gjord för efterlikna en Gibson Les Paul. Som dök upp ett par år efter Telecastern, som en av dom första elgitarrerna på marknaden.

JONAS

Och den gjorde sig så småningom känd som rockgitarren nummer ett.

ANDERS

Men numera är det ju mest gubbar som spelar rock.

JONAS

Mm, det är gammal musik – och det är helt okej, världen rör på sig. Och rocken håller på att gå lite samma väg som jazzen. Jag menar, jazzen var ju dansmusiken nummer ett en gång i tiden. Och sen kom rocken och tog över.

ANDERS

Då kan man ju tycka lite synd om jazzen. Men samtidigt gav det jazzen chansen att syssla med lite mer ... out there-grejer, mer komplicerad och smal musik – nu när den inte behövde locka en storpublik länge.

JONAS

Miles Davies och Coltrane och allt det där.

ANDERS

Precis. Och det är lite det som händer med rocken nu. Att det är folk som gått musikhögskola, och spelar på åtta strängar och nästan alla toner samtidigt – som gör ny rock. Och det är ju ganska spännande.

JONAS

Mm. Och så är det vi då: gamla gubbar som köper gitarrer för att fylla nåt jävla hål i bröstet, som ... ja, bara ... (*ångestljud*).

ANDERS

(*till Jonas*) Men jag ställer den här – och så får ingen veta. Och du kan komma hit och spela på den. När din handled är okej igen.

JONAS

Ja ... (*kort paus*) Tack!

ANDERS

Det är lugnt. Det har varit jättekul att ha din stärkare här, jag har suttit minst en timme om dan. Vi kanske kan jamma lite tillsammans när den (*klappar på handleden*) är läkt?

JONAS

(*drar undan handen*) Jo ... Det måste vi ju göra så klart. Men du kan ... så länge, spela du på den – det mår den bara bra av.

ANDERS

Är du på väg nu igen? Redan?

JONAS

Ja. Ledsen. Jag har lite ... ärenden också. Som jag måste.

*Anders tar upp telefonen medan Jonas försvinner iväg.
Anna dyker upp på scen i det följande:*

ANDERS

(uttalar det han skriver) Alltså, jag har en polare som jag skulle kunna spela med. Men han skadade handleden ganska illa på jobbet, så ...

ANNA

(uttalar det hon skriver) Men det är verkligen sättet att ta det till en ny nivå: spela med andra människor.

ANDERS

Jag fattar det. Men jag har inte spelat i ett band på ... *(räknar efter)* 23 år! Jag vet inte ens hur jag skulle börja. *(kort paus, direkt till Anna)* Du spelar i band, antar jag?

ANNA

Jag spelar i fyra stycken.

ANDERS

Shit!

ANNA

Men det blir ju inte så ofta. Att man har tid att spela tillsammans.

ANDERS

Jobbar du inte med det? Är det liksom inte ditt jobb?

ANNA

Jo. Fast ... (*kort paus*) I två av banden är det folk som har vanliga jobb, och familj och sånt. Vi har aldrig tid att ses. Och knappt några spelningar. Och sen har vi dom två andra banden. Med professionella musiker. Ett par av dom framgångsrika. Dom har alltid en massa annat. Andra gig, andra jobb. Så vi ses aldrig heller.

ANDERS

Jag fattar. (*kort paus*) Hur länge sen var det ni sågs? Nåt av banden.

ANNA

Nu har det ju varit Coronan också.

ANDERS

Jojo, jag fattar. Men hur länge sen var det?

ANNA

(*efter ett ögonblick*) Tre ... tre år sen. Var det.

ANDERS

Så du har inte –

ANNA

(*avbryter*) Nej. (*kort paus*) Jag spelar med en metronom, eller en looppedal.

ANDERS

Vad hände? Varför ses ni inte alls?

ANNA

Jag tror det bara rann ut i sanden. För alla. Utom för mig. Jag blev ... kvar.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Men du och jag då? Vi kan ju jamma.

ANNA

Vi känner inte varandra. Du vet inte ens var jag bor.

ANDERS

Jag ser ju att du hänger på Malmö musikaffär på en massa bilder, det är inte jättesvårt att fatta att vi bor ganska nära varann.

ANNA

Vad då, så du tycker jag ska hälsa på dig i din källare?

ANDERS

Ja! Varför inte?

ANNA

Tänk om du mördar mig och begraver mig i kryputrymmet.

ANDERS

Jag har inget kryputrymme.

ANNA

Så du tänker bara låta kroppen ligga och ruttna på betonggolvet?

ANDERS

Ja. Eller så skiter jag i att mörda dig och så spelar vi lite musik istället.

ANNA

Nä, då blir jag hellre mördad.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Varför skojar du bort det här? Är du orolig på riktigt att jag är ett psyko?

ANNA

Nä.

ANDERS

Vad är det då?

ANNA

Vill du verkligen veta?

ANDERS

Ja.

ANNA

(efter ett ögonblick) Igår berättade du helt casual att du och din fru har problem.

ANDERS

Men det var bara som förklaring –

ANNA

(avbryter) Och sen! Och sen – lite senare så gav du mig en väldig fin komplimang för min klänning.

ANDERS

Ja, men –

ANNA

Och vänta, vänta! Och nu vill du att jag kommer hem till dig. Jag säger inte att du har baktankar, jag säger bara att jag inte känner mig jättebekvämt.

ANDERS

Okej. Jag fattar det. Det var inte meningen ... Men det är klart – sorry!

ANNA

Ingen fara. *(kort paus)* Men jag pratar gärna musikteori med publiken.

ANDERS

Okej.

Anders spelar skalorna lite i bakgrunden.

ANNA

(till publiken) För dom här sju tonerna som jag pratade om: C, D, E och så. Dom sju som låter bra tillsammans; vi behöver inte ens bry oss om vad dom heter. Det viktiga är inte dom exakta tonerna och deras namn – utan det är intervallerna *mellan* tonerna som är det viktiga. Det är det som är samma i dom vanliga skalorna man spelar. Så vi kan bara kalla dom: 1:an, 2:an, 3:an, 4:an, 5:an, 6:an och 7:an.

Anders spelar en durskala.

ANNA

För även om vi börjar på en annan ton, så är intervallerna dom samma.

Anders spelar en annan durskala.

ANNA

Sju toner, 1 till 7 – det är stort sätt det ni hör i en låt på Spotify. Är ni med på det? *(kort paus)* Bra! Då börjar vi på 1:an. Det är grundtonen.

Anders spelar ett C.

ANNA

För när du hör den tonen – då hör du inte bara *den* tonen. Det hör också flera andra, högre toner – som ringer ut samtidigt. Övertoner. (*till Anders*) Spela den igen, med lite sustain.

Anders spelar ett C. Och fortsätter sedan att spela Annas toner.

ANNA

Hör ni? (*kort paus*) Det ni framförallt hör, förutom 1:an. Ni hör 3:an och 5:an också. Dom tonerna som övertoner. Ljudvågor med en högre frekvens – ren matte alltså. Och att vi hör 5:an, det är ... För att 5:an är väldigt speciell för oss. Inte för att det är nåt speciellt med den tonen i sig själv. Utan det är relationen den har med 1:an. (*lyssnar på Anders som spelar*) Hör ni? Det här är den allra mest fundamentala delen av vår musik – relationen mellan: (*nynnar 1:an och 5:an som Anders spelar*) ... Och det blir ännu tydligare om du lägger in en ton emellan.

Anders spelar C, A och G.

ANNA

Och ännu-ännu tydligare blir det om vi spelar det här som ackord. (*vänder sig till Anders*) Så här!

Anders spelar ett G7, följt av ett C, och fortsätter.

ANNA

Hör ni? Spänning. Upplösning. Spänning. Upplösning. Spänning. Upplösning. (*kort paus*) Där har ni den: grundbyggstenen i tusen och åter tusen låtar. Förhållandet mellan 1:an och 5:an. Vi ... människor alltså – vi gillar verkligen att höra dom två tillsammans.

ANDERS

Dom låter ju bra, det gör dom ju.

ANNA

Mm. Ja, och det är både kulturellt – och det här rent faktiska, matematiska sambandet mellan dom.

Jonas dyker upp.

JONAS

(*till Anders*) Alltså, jag ... Du får slå mig alltså, jag ... Ja, jag kunde inte låta bli till slut. (*klappar på den andra förstärkaren*) Jag tog med mig The Copper också.

ANDERS

Men det ... jag har ju redan fått låna en av dig.

Anna smyger bort från scen.

JONAS

Ja, men vad fan, det här är ju i stort sätt en moderniserad AC30! Precis den stärkare som Beatles och The Edge också spelade på. Det är ju *den* du vill ha.

ANDERS

Så viktigt är det inte – och du ska väl ha dina förstärkare hemma hos dig, så att *du* kan njuta av dom?

JONAS

Jo, men det här var din drömstärkare ju.

ANDERS

Det är skitgeneröst av dig att tänka på mig så. Men har du ens en stärkare hemma nu – nu när båda står här?

JONAS

Men det är skit samma, jag vill att du lånar dom.

ANDERS

Det är snällt, men ... vad fan, Jonas – det här är konstigt. Du måste ju komma hit och använda dom då i alla fall.

JONAS

Det behövs inte – på allvar, jag tycker det är roligt att nån får glädje av dom.

ANDERS

Vi kan ha glädje av dom tillsammans. (*räcker fram en gitarr*) Vad fan, spela lite försiktigt – se hur handleden känns.

JONAS

Nä ... Nä, jag vågar inte, jag vill inte förvärra skadan.

ANDERS

Bas då? Då behöver du inte vrida handleden ju.

JONAS

Har du en bas?

ANDERS

Jajamensan! Ingen speciellt fin eller så. *(tar upp en bas)* Men den funkar finfint.

ANNA

(bryter in, till publiken) Och här måste jag hoppa in, för här – här har vi lite mer mitt specialområde: basen. Den är den jag ofta spelar, vare sig det är på en basgitarr eller på en synth. Det har varit mycket gitarrer hittills – men det här, det här är det viktigaste instrumentet under 1900-talet. I min mening i alla fall.

JONAS

Den har ju bara fyra strängar. Så man brukar alltid skämta om att den sämsta gitarristen i banden, det är han som får spela bas.

ANNA

Ja, eller den enda tjejen i banden. I den lite mer undanskymda rollen.

JONAS

Mm.

ANNA

Men i själva verket är det den här som är den stora revolutionen i populärmusiken. Och den första byggdes av samma två snubbar som byggde den där: Telecastern. Två snubbar: George Fullerton och Leo Fender, i en liten fabrik i Kalifornien.

ANDERS

Innan det var det bara ståbasar.

ANNA

Precis. Och dom låter inte så jäkla mycket, även om dom är stora. Dom kan inte fylla en stor lokal med ljud. Men Leo Fender, som gav namn åt den första elbasen – han åkte ut till spellokaler och bad musikerna på scen att prova den här nya prototypen. (*skruvar upp basförstärkaren*) Och det gav resultat direkt. (*till Anders*) Spela lite!

Anders spelar en enkel basslinga – och Anna och Jonas börjar smådansa till.

ANNA

Det var det här som fick folk att resa sig och skynda ut på dansgolvet, den här mäktiga basen – som kändes rent fysiskt i kroppen. Den här är grunden i 1900-talsmusiken, och under halva seklet kunde man höra det här överallt, i alla genrer. Och det är roligt, tycker jag – att den här fysiska grejen kan ha en sån inverkan på kulturen. Att det är två snubbar i en liten fabrik som bygger den här – och att det förändrar hela musiken. Just den här är inte en kopia på den första, den som kallas P-basen. Det här är en jazzbas, en vidareutveckling av P-basen som dök upp 1960. Byggd av samma två snubbar.

JONAS

Och du kan gå in i vilken musikaffär som helst i dag och köpa en precis likadan kopia.

ANNA

Och det är därför jag tror att gubbar som dom här två tycker det är så roligt med dom här grejerna. Just att det är en fysisk grej att ha i handen. En fysisk grej som två snubbar byggde och som sen användes av alla, i alla band, i all musik nästan. Och som sen dom kan köpa och hålla i *sin* hand.

ANDERS

Säger hon med sextiotusen effekter till sin synth.

ANNA

Vi har alla våra svagheter.

ANDERS

(vänder sig till Anna) Men jag kan inte ens få honom och stanna och spela bas med mig.

ANNA

Jag vet inte, såna belastningsskador kan ju vara svårläkta.

ANDERS

Jo, absolut – men ändå.

ANNA

Men det är kanske inte det han är ute efter.

ANDERS

Vad menar du?

ANNA

Ja alltså ... Han ger dig en massa grejer och uppmärksamhet ...

ANDERS

Ja?

ANNA

Och han vet att du och din fru inte ...

ANDERS

(efter ett ögonblick) Nää ... Han är inte bi, inte en chans.

ANNA

Nä, jag vet inte.

ANDERS

Och han är tydligt kär i Karin fortfarande.

ANNA

Då kanske det är nåt annat då, jag vet inte.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Du ... Kan inte du komma över och bara spela lite med mig? Helt ärligt, jag är så jävla uttråkad och ensam. Jag har inga baktankar, jag lovar.

ANNA

Det måste finnas nån annan än jag.

ANDERS

Jag har inga vänner. Det är helt absurt, men så är det. Alla mina vänner är min frus vänner. Dom är hundratals. Men dom är hennes. Till och med Jonas träffade jag via henne. Det är bara att dom inte tål varann av nån anledning. *(kort paus)* Kan du inte ge det en chans i alla fall?

ANNA

(försöker hitta rätt ord) Jag är inte bra, med nya människor. Jag har bara gamla kompisar.

ANDERS

Jag är inte en ny människa, vi har pratat skitmycket. Och blir det awkward så kan du bara prata om effektpedaler – jag lyssnar gärna.

ANNA

(efter ett ögonblick) Kan du historien om fuzzpedalen?

ANDERS

(skrattar) Nä, jag kan inte historien om fuzzpedalen.

ANNA

Det första effektpedalen. Det var inspelning i Nashville, och dom kopplade in gitarren i bordet – men just den kanalen, den var sönder och förde ett jävla oväsen. Men dom som var där, dom var ändå: fan, det låter ju bra ju! Så dom spelade in gitarren så – och alla älskade det. Sen plockade ljudteknikern isär bordet för att se om han inte kunde återskapa den där söndriga kanalen. *(trycker på fuzzen)* Och det blev den första effektpedalen.

Anders spelar bad med fuzz.

ANDERS

Okej, det är en bra historia.

ANNA

Art by accident.

ANDERS

Vad säger du – kan du inte komma över?

ANNA

(efter ett ögonblick till publiken) Jag tänker istället att vi ska sy ihop det här med 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 7. För jag började ju prata om ackord där i slutet. *(till Anders)* Och ackord, vad är det, Anders?

ANDERS

Ja, det ... Det är bara två eller fler toner som spelas samtidigt.

ANNA

Precis. Två, ofta tre – eller fler toner som spelas samtidigt. Och ni kommer ihåg att jag berättade att när ni hör 1:an, den tonen – då hör ni också 3:an och 5:an som övertoner.

ANDERS

Och som av en ren händelse är 1:an, 3:an och 5:an, det är det allra vanligaste ackordet i västerländsk musik.

Anders spelar ett G-ackord på gitarr.

ANNA

Och just det Anders spelar – det är ett G. För att grundtonen: 1:an, det är G. Och så 3:an och 5:an samtidigt.

ANDERS

Och det här är ett C. *(spelar ett C)*

ANNA

För att här är 1:an: ett C.

ANDERS

(spelar ett D) Och här har vi ett D.

ANNA

Och tillsammans, som en sekvens låter det så här:

Anders spelar G, C, D.

ANNA

Och där har ni grunden till ungefär tusen rocklåtar minst. Det är inte konstigare än så.

ANDERS

(fortsätter att spela ackordföljden) Och hör ni – *(på G)* 1:an. *(på D)* Och 5:an. Och så tillbaka till 1:an igen. Hör ni, tydlig upplösning – det känns som vi har landat igen, eller hur?

ANNA

(efter ett ögonblick) En låt har ju fler komponenter än så. Men det där är grunden, själva ryggraden. Och sen har vi ju sångmelodin ovanpå det. Som ju oftast bara består av dom där sju enskilda tonerna. *(klappar takten)* Och en rytm. Och sen basen, den mäktiga basen som jag pratade om. Den spelar bara ofta 1:an och 5:an i det ackordet som gitarren eller pianot spelar, det är verkligen så enkelt i många fall.

Anders spelar ett G5, både som ackord och toner. Jonas dyker upp med kablar och avbryter dem.

JONAS

Och med det sagt så har jag med mig en strömadapter till pedalerna.

ANDERS

Oj, det också?

JONAS

Ja, jag är helt säker på att det är därför du får brus. (*sätter sig på knä vid pedalbordet*) Du kan spara in och köpa billigt i många fall – men du måste ha en stabil adapter med isolerade utgångar, annars får du brus, det bara är så.

ANDERS

Okej ...

JONAS

Och alltså, nu när jag tittar på det så undrar jag om du inte behöver en buffer också.

ANDERS

Va ... Vad är det?

JONAS

Ja, Boss-pedalerna har det. Men inte så många av dom här moderna, dom är true bypass. Men du får tänka på att det jäkligt många transistorer som signalen ska gå igenom – och det finns motstånd i alla dom. (*står på alla fyra*) Så du förlorar ju signalstyrka.

ANDERS

Du, akta handleden! Så du inte lägger tyngd på den.

JONAS

(reser sig hastigt) Ja, jävlar – jag glömmer det hela tiden. *(kort paus)* Det är väl därför den jäveln aldrig läker heller.

ANDERS

Du behöver inte heller vara där nere och krypa. Jag bara sa att en av pedalerna var lite brusig, det stör mig inte ens – du behöver inte fixa det.

JONAS

Alltså det är inget. Det gör jag så gärna.

ANDERS

Det är inte därför jag ringer. För att du ska komma hit med grejer.

JONAS

Nä, det vet jag. *(kort paus)* Varför stör det dig?

ANDERS

Det gör det inte.

JONAS

Du påpekar det hela tiden.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Ja, jag gör väl det. *(kort paus)* Jag tror det är för att jag ... Att jag inte riktigt fattar varför du inte vill spela med mig, det är nog därför.

JONAS

Ja ... nä, jag ... Jag fattar väl det. *(kort paus)* Jag spelar inte gitarr. Jag spelar ingenting, jag kan inte.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Så du bara har –

JONAS

(avbryter) Jag bara låtsas att jag kan. *(kort paus)*
Alltså, jag har försökt – massvis med gånger. Men jag
kommer liksom aldrig vidare, jag har inte ... tålamodet
för det, eller nåt. Jag vet inte.

ANDERS

Vet nån om det här?

JONAS

Nä. *(kort paus)* Eller Karin har väl räknat ut det vid
det laget. Men hon är så snäll att hon aldrig säger
nåt.

ANDERS

Jag är ... imponerad – att du vågade berätta det. För
mig. Det vet i fan om jag hade vågat.

JONAS

Nä ... jag ...

ANDERS

Jag kan nog bara stormat ut som en jävla unge och sen
aldrig pratat mer om det. Så jag är imponerad, på
allvar.

JONAS

(efter ett ögonblick) Tack ...

ANDERS

Alltså kan du inte spela nånting alls!

JONAS

Jo, vad fan. *(tar upp en gitarr och spelar)* Jag kan ju spela ett G. Och ett A. Men ska jag spela en låt så bara fuckar jag upp det. Eller tappar tempot eller nåt.

ANDERS

Det är bara en tränings sak.

JONAS

Men det vet jag. Det är bara att jag inte har ... vad fan, den mentala styrkan som krävs för att bara sitta där och nöta tills fingrarna gör rätt. Jag bara ger upp.

ANDERS

Men då får vi väl öva bara. Du och jag.

JONAS

Nej. Fan heller.

ANDERS

Jo. Fan. Nu övar vi.

JONAS

Vad fan ska du sitta här med mig och öva öppna ackord i några månader?

ANDERS

Ja. Det tänkte jag. Få se ditt G igen. *(kort paus)* Kom igen!

Jonas spelar ett G.

ANDERS

(rättar till Jonas) Först måste du komma ut med armbågen. Så din underarm är mer i rät vinkel med halsen. Då kan du komma mer uppifrån med fingrarna, rakt ner på strängen.

JONAS

(provar) Okej ...

ANDERS

Mm. Bättre.

ANNA

Själv är jag jävligt besviken på min ... om musikteori. Det var jävligt dålig.

ANDERS

Det var den väl inte alls.

ANNA

Jo, det var det fan. Jag såg att flera i publiken helt zonade ut och sluta lyssna. Jag har alltid velat ... liksom få frågan, och liksom förklara allt. Och sen när jag får den, då bara fuckar jag upp allting och det blir skit av det bara! Jag är så jävla trött på mig själv.

JONAS

Jag hörde också, och –

ANNA

Nej, nu gör vi det fan ordentligt! Från grunden.
(plockar fram ljuspelare från fonden till fronten) Så att alla är med på tåget. *(till Jonas)* Lite hjälp här, är du snäll.

Jonas ger gitarren till Anders och hjälper Anna att ta fram sju ljuspelare och ställa dem i framkant av scenen.

ANNA

Så ställer vi dom här – på rad. (*till publiken*) Det här är dom sju tonerna. Dom sju som låter bra tillsammans – 1:an till 7:an. Och det här motsvarar exakt dom vita tangenterna på ett piano. För vi skiter i gitarren ett tag. Pianot är det instrumentet som bäst representerar västerländsk musik. Och dom vita tangenterna, om vi bara spelar på dom och skiter i dom svarta för en stund – ja, då är vi tonarten C. För att C är den första tonen här.

Anders spelar ett C.

ANNA

Och sen kommer resten ...

Anders spelar skalan.

ANNA

D. E. F. G. A. Och B. Sen börjar det bara om igen, med ett högre C.

Anders spelar ett högre C.

ANNA

Det är dom enskilda tonerna. Och det är det här då som vi kallar en tonart. Och ackorden då, i den här tonarten – dom bygger vi bara genom att ta 1:an, 3:an och 5:an. Så C:et.

Anders spelar ett C-ackord.

ANNA

Det är C:et. Tillsammans med E. Och G. Och vill spela D:et som ackord – ja, då tar vi D, F och A.

Anders spelar Dm.

ANNA

Då får vi ett D moll. Hör ni hur det låter lite ledset – lite melankoliskt kanske? Det är ett moll, till skillnad från C:et – som var ett durackord.

Anders spelar C och Dm.

ANNA

Och varför blir det så? Jo, för att enda skillnaden mellan ett dur- och ett mollackord, det är 3:an. (*tar fram en ljuspelare i annan färg och ställer som F#*) Vi flyttar bara 3:an ett litet steg. Vi spelar den här tonen istället, som 3:an.

Anders spelar ett D.

ANNA

Det tonen, det är ett Fiss. Och den är ju inte del av tonarten, den ligger utanför. Därför är ackordet D-dur, den är också utanför tonarten C-dur. Vill vi ha med fisset och D-ackordet, då byter vi tonart. (*släcker F-pelaren*) Då tar vi bort en ton, och säger hej då till F:et. Då har vi sju igen. Och nu är vi i tonarten G-dur.

Anders spelar skalan.

ANNA

Och varför blir det just G-dur? Jo, det är för att intervallerna mellan tonerna i en durskala måste vara samma – och det är lite svårt att visualisera nu.
(vänder sig till Jonas) Men kan du ta fram dom andra?

JONAS

(tar fram de andra pelarna och färdigställer) Mm.

ANNA

Så vi fokuserar inte på det just nu. Utan vi tar ett G-ackord, 1:an. Och spelar G, B och D.

Anders spelar ett G.

ANNA

Och tonen D är då 5:an i den här skalan. Och tar vi det som ackord, D-dur: D, Fiss, A.

Anders spelar ett D.

ANNA

Och går till 1:an.

Anders spelar ett G.

ANDERS

Då låter det fint.

ANNA

Då låter det fint, tycker vi.

JONAS

Det tycker vi absolut.

ANDERS

Och så kastar vi in 4:an däremellan: C:et. (*spelar ackordföljden*) Så har vi G. C. D. Precis som innan.

ANNA

Och precis som säkert tusen rocklåtar.

JONAS

(*sätter fram den sista pelaren i pianot*) Bra förklarar!

ANNA

Tack så mycket! (*kort paus*) Här har vi då alla tolv toner, som det ser ut på ett piano. Och här ser vi intervallerna mellan tonerna. (*flyttar B:et så att det kommer först i raden*) Så beroende på var vi börjar – till exempel, om vi ska ta ackordet B. Då blir det disset och fisset, dom svarta tangenterna. För att intervallerna ska bli rätt.

JONAS

Och även om ni inte hinner med alla namnen på toner och ackord, så ser ni säkert att själva grunden är ganska enkel. Och eftersom den är så enkel är det inte så förvånande att många låtar – ja, att dom låter ganska likadant.

ANNA

Det är ju nästan att man undrar varför inte *fler* låtar låter likadant?

JONAS

Jo, för att man kan så klart spela vilken jävla ton man vill. Det här är inte *regler*. Utan det här är bara en modell hur det *brukar* funka. Du kan spela andra toner, utanför tonarten.

JONAS

Och du kan använda ackord utanför också. Det går bra – du får det. I rock använder man ofta en sänkt 7:an till exempel, istället för 5:an. (*vänder sig till Anders*)
Maestro!

Anders spelar G, C, F, G.

ANDERS

(*spelar C igen*) Fast då låter det nästan som om vi är i C istället för G.

ANNA

Nu rör ni till det för allihopa istället. (*till publiken*) Men han har rätt, det går att byta ut ackord. Och det går att bygga ackord med fler toner – alltså lägga till fler, utöver dom tre. En av mina favoriter är moll-7. Där du bara lägger till den sjunde tonen.

Anders spelar Gm7, Cm7, Dm, Gm7.

ANDERS

Inte dumt alls.

ANNA

Nä – fan, jag blev riktigt nöjd med det här. Den här förklaringen. Alltså när jag förklarade penningpolitik så hade vi hundratals bollar och jag kladdade in Torbjörn Lindberg i lera, och det var ju kul så klart. Men det här blev riktigt bra, känner jag.

ANDERS

Bra jobbat.

ANNA

(till publiken) Nu ska ni veta att man inte ens behöver använda dom här intervallerna, som man hittar i durskalan. Man kan spela en helt annan skala, med andra intervaller mellan tonerna. Till exempel en harmonisk moll, som det heter.

Anders spelar A harmonisk moll, medan Anna flyttar A- och A#-pelaren först i raden.

ANNA

Det var A harmoniskt moll. Och det var bara A, B, C, D, E och F. Men en stor sista intervall där – där vi hoppar till Giss. Och det funkar ju finfint det också.

ANDERS

Och med dom tonerna kan vi spela dom här ackorden.

Anders spelar Am, Dm, E, Am.

ANNA

Jättefint!

JONAS

Ja, verkligen.

ANNA

Bury a friend. Billie Eilish.

ANDERS

Är det?

ANNA

Typ.

ANDERS

Fan. Jag som trodde jag var originell.

ANNA

(efter ett ögonblick till Anders) Alltså fan förlåt att jag tjatar – men jag blev skitnöjd med det här. Jag hade en klump i bröstet efter dom där första. Jag kände verkligen att jag hade ... totalt klantat bort det. Men nu ... Nu har trycket lättat. Jag tror jag är redo. Att jag kan komma förbi och spela lite med dig.

ANDERS

(förvånad) Jaha. Vad roligt!

ANNA

Ja. Jag tror det.

ANDERS

Men då sitter jag och Jonas här och väntar på att du ska komma då.

ANNA

Ska han också vara här?

ANDERS

Ja. Det är lika bra att riva av plåstret med ett ryck.

ANNA

Mm. Okej.

ANDERS

Gå du bara ut – och kom in igen, så är vi här.

ANNA

(städar bort några ljuspelare) Okej.

ANDERS

Det är inget att vara nervös för. Du kan det här mycket bättre än oss.

ANNA

Mm.

Anna tar ett djupt andetag och går ut. Anders ger gitarren till Jonas, som börjar öva barréackord.

ANDERS

(inspekterar Jonas vänsterhand) Mm ... Om du rullar pekfingret lite mer. Så du hamnar lite mer på den hårda sidan, då är det enklare att få ton.

JONAS

Så här?

ANDERS

Precis.

Anders tar upp telefonen medan Jonas fortsätter att öva.

ANDERS

(läser ett mess) Men vad fan ...

JONAS

Kommer hon inte?

ANDERS

Det var inte hon, det var min fru; hon är på mig om –

Anna dyker upp igen.

ANNA

(avbryter) Hej!

ANDERS

Hej – kom in, kom in! Du hittade hit.

ANNA

Jo. Det gick bra.

ANDERS

Här har vi Jonas. Jonas – Anna.

JONAS

Hallå, hallå.

ANNA

(osäkert) Hej ... Trevligt.

JONAS

(till Anders) Så nu vet hon också? Att jag har fejkat i tjugo år.

ANDERS

Nej. Jag berättade inget om det. Jag sade bara att du är en ljudtekniker som precis börjat spela.

JONAS

Så jag ... Jag outade mig själv?

ANDERS

Ja, lite så.

JONAS

(vinkar till Anna) Hej, jag heter Jonas. Jag har ljugit om att jag spelar gitarr för alla. Fast egentligen har jag problem med att bara ta en rent C-ackord.

ANNA

Hej, Anna. *(kort paus)* Misslyckad musiker.

JONAS

Trevligt att träffas, Anna.

ANDERS

Du är väl inte misslyckad. Du har ju lyckats tjäna pengar ibland på det. Det är väl ändå en framgång?

ANNA

Jag vet inte.

JONAS

Men du har gått musikhögskola och allt sånt?

ANNA

Mm. Men det var ju länge sen nu.

ANDERS

Hon gör musik till teater nu.

JONAS

Coolt.

Anders kollar sina meddelanden igen.

ANNA

Jag vet inte det heller.

ANDERS

(till telefonen) Meh ...

JONAS

Vad är det som händer, vad vill hon?

ANDERS

Det är inget, jag ska bara.

Anders svarar kort på textmeddelandet.

ANNA

(efter ett ögonblick) Men spelar du nåt annat? Än gitarr?

JONAS

Lite trummor spelar jag. Men jag har inget kit hemma, så jag är jävligt rostig.

ANNA

Men ändå. Det är ju jättebra.

ANDERS

Ja, det visste inte jag. Att du var trummis.

JONAS

(efter en paus) Fan ... Jag är inte trummis heller. Jag vet i fan inte varför jag inte bara kan sluta. Jag kan inte spela trummor. Jag kan inte spela nånting. *(till Anna)* Jag ljuger. Sen jag var barn. Och så är jag för korkad för att ta mig ur lögnerna. Så jag sitter fast i dom. Och då måste jag hitta nya folk att ljuga för. För dom gamla är så jävla trötta på mig.

ANNA

Jag kan knappt prata med nya folk. Jag är rädd för dom.
(*kort paus*) Speciellt män. (*kort paus*) Och kvinnor. Och barn – speciellt barn. Jag är livrädd att nåt barn ska komma fram och prata med mig.

JONAS

(*efter ett ögonblick*) Ja, då undrar man ju vad fan det är för fel på Anders. Varför han samlar på uppfuckat folk i sin källare?

ANNA

Ja, vad är det för fel på dig?

ANDERS

Jag vill bara spela lite musik med nån.

JONAS

Ja, det är inget fel på Anders. Han är sjuksköterska och tar hand om folk. Och så är han snygg som en rockstjärna också.

ANNA

Och ser rakt igenom en – rakt in i själen på en.

ANDERS

(*skrattar*) Fuck off.

JONAS

Och glöm inte hans blixtrande intellekt också.

ANNA

Och hans olympiska fysik.

JONAS

Och hans gigantiska penis. Som gör att måste ha en sån här gitarrstol för att kunna sitta ner.

Anders räcker fuck you till Jonas.

ANNA

Men vad är det för fel på *dig*, Anders?

ANDERS

Ingenting. Jag är bara ensam och uttråkad.

ANNA

Men varför är du det? Ensam?

ANDERS

Det har bara blivit så. Med barn och så. (*blir distraherad av ett nytt meddelande*) Förlåt. (*kort paus*) Alltså förlåt, jag ska bara jättekort svara på det här.

Anders går undan.

ANNA

Det är lugnt.

JONAS

(*efter ett ögonblick*) Det är hans fru. Det är ... nåt skit, jag vet inte.

ANNA

Sade *jag* nånting fel? Han verkade bli ...

JONAS

Nej. Han bara ... Han förlorade sin bästa vän. För några år sen. Cancer.

JONAS (forts.)

Dom var alltid ... Såg man den ena, så såg man den andre. Det var liksom ett stående skämt. Att dom inte kunde leva utan varandra. (*kort paus*) Och det visade sig väl att det var ganska sant, tyvärr.

ANNA

Jag fattar. (*kort paus*) Jag har inte haft nån. Så nära.

JONAS

Nä, inte jag heller. Eller jag har ju min fru. Vi är väl lite så.

ANNA

Fint.

Anders kommer tillbaka.

JONAS

Mm.

ANDERS

Vad pratar ni om då?

JONAS

Karin.

ANDERS

Ja, hon är en pärla.

JONAS

Absolut. En pärla.

ANNA

Jag är ledsen. Jag visste inte det om din vän.

ANDERS

Jaha. Nej, det är inte fara. Alls. Det var ju hemskt så klart. Men det var fyra år sen nu. Det är inget ... känsligt eller så.

ANNA

Jag är ledsen i alla fall.

ANDERS

Tack ...

ANNA

Det är fint. Att vi pratar så öppet. Det är fint. Att du berättade att du ljuger.

JONAS

Ja, det var ju lite av misstag det.

ANNA

Men ändå. Och det är fint att höra att du är ensam. Och att du har förlorat nån. Att det inte är pinsamt och konstigt att prata om.

JONAS

Fast nu börjar det bli lite konstigt, Anna.

ANNA

Ja. Jag gör alltid det: gör allting konstigt. Det är nånting ... med min hjärna, eller nånting.

ANDERS

Det är lugnt – jag sade ju att du kunde bara börja prata pedaler om det skulle bli awkward. (*tar gitarren*) Kan du inte ratta på dom, och få mig att låta som en gitarrhjelte?

ANNA

Jo. Det kan jag.

ANDERS

Kom igen då.

Anna skruvar upp den andra förstärkaren och sätter sig vid pedalbordet.

ANNA

Jag kör det wet/dry – med modulation bara genom den ena.

ANDERS

Okej, du vet bäst. *(till publiken)* För även om en riktigt bra gitarrist kan ta en tvåtusen kronors gitarr, och plugga in i en tvåtusen kronors stärkare, och låta som en miljon – så finns det ju väldigt många tekniska hjälpmedel så får oss att låta bra.

Anders spelar ett enkelt riff, clean.

ANNA

Och lite overdrive på det.

Anders spelar riffet, crunch.

ANNA

Och så stackar vi lite mer drive på det.

Anders spelar riffet med en lead tone.

ANNA

Och så delay på det.

Anders spelar en ton för att demonstrera delay.

ANNA

Och så rejält med reverb.

Anders spelar riffet, med alla effekterna.

JONAS

Nice.

Anna slår om effektpedalerna.

ANNA

Och prova några ackord nu.

Anders spelar Am, Dm, E, Am – med swell och shimmer.

JONAS

Nice!

ANDERS

(till publiken) Ja, som ni hör så är det en hel del teknisk magi som får oss att låta bra. Eftersom jag är en mycket medioker gitarrist.

JONAS

Tusen gånger bättre än mig.

ANDERS

Ja, fast du kan ju inte spela gitarr, så det är ju inte en jätterelevant jämförelse.

ANNA

Jag tycker det låter jättebra. Du har ju inte den där touchen som nån som spelat i timmar varje dag år efter år. Men det vore ju jävligt konstigt.

Anders har fått ännu ett meddelande under tiden som han läser, tydligt irriterad.

JONAS

Vad är det som pågår?

ANDERS

Nä alltså ... Det är ingenting, det bara ... Det är nån jävla grannsamverkansgrupp här. Och vi är dom enda som inte har larm på huset, och nu tycker dom att vi mer eller mindre bjuder in tjuvarna, och jag vet inte – nu har dom lyckats få oss att bråka om det här också.

JONAS

Vill hon att ni skaffar?

ANDERS

Bara nåt billigt. För att inte störa grannarna.

ANNA

Kanske bra ändå. Men allt du har här nere.

JONAS

Ja, det är nog inte dumt.

ANDERS

Ja, det är kanske bra. Men jag vill bestämma det själv då. Jag vill inte göra det bara för att nån säger åt mig.

JONAS

Nä, det fattar jag. Men det är nog inte så dumt – en rörelsedetektor i hörnet där till exempel.

ANDERS

Visst. Men det har ju inte dom med att göra.

JONAS

Så klart. Men man vill ju inte att tjuven ska ha all tid i världen – och roffa åt sig alltihopa ostört.

ANDERS

Alltså om du är orolig för dina grejer får du hemskt gärna ta hem dom igen – jag kan inte ta ansvar för –

JONAS

(*avbryter*) Nänänä! Nä, jag menade inte så. Jag menar inte att du måste skaffa larm bara för att grannarna ...

ANNA

Ja, skit i dom – dom har väl ingen rätt att lägga sig i det. Men Jonas har nog rätt i att det vore en bra idé att ha nån form av larm.

ANDERS

Ja. Men jag vill inte.

ANNA

Alltså inte värsta larmsystemet eller nåt sånt. Kanske bara nåt från Clas Ohlson?

JONAS

Ja, dom har nog billiga.

ANDERS

Men för fan! Jag *vill* inte! (*kort paus*) Eller jag kanske vill. Om jag får tid att tänka över det själv. Jag är bara så jävla trött på alla jävlar som säger åt mig vad jag borde göra hela jävla tiden.

JONAS

Alltså jag är ledsen, jag menade inte alls –

ANNA

(*avbryter*) Nej – jag menade inte heller, jag bara försökte –

ANDERS

(*avbryter*) Nej, sluta – jag är ledsen! Jag menade inte att bli förbannad på er. Men jag bara så jävla förbannad redan på alla jävlar och deras jävla rövhålshelvete. Jag menar, är det nåt med *mig*! Nånting som bara inbjuder till det eller?

JONAS

Va, nej! Du är ju bara ... snäll. Det här är första gången jag sett dig arg överhuvudtaget.

ANDERS

Nån jävla skit måste det ju vara. För går jag ut i trädgården är det nån jävla granne som kommer fram och säger att jag borde odla vitlök på södersidan – och jag vill fan inte odla fucking jävla vitlök! Och när jag säger det, då tittar dom på mig som om jag har svikit mitt land eller nåt – att jag har en jävla rabatt som står där i söder outnyttjad.

ANNA

Men du ska veta att det är mycket lättare än man tror att odla vitlök. (*kort, obekväm paus*) Jag hörde det – medan jag sade det, förlåt!

ANDERS

(*till Anna*) Jag har inget problem med dig. (*till Jonas*) Eller dig heller. Men det står mig upp i halsen, alla jävla grannar som kommer förbi och ger mig tusen förslag på alla jävla pajer som vi måste göra med frukten från vårt äppelträd. Jag vill inte göra paj! Men alla verkar hela tiden vilja berätta för mig om alla jävla fel som jag gör. Mina kompisar, som inte låter mig beställa en lager på krogen, utan "nej, du måste prova den här jävla ipa:n från Brooklyn" eller det här jävla naturvinet som vi av nån jävla anledning inte ens kunnat sila innan vi höllde upp. Eller som min frus kompisar. Som alla har nåt jävla pristigejobb, och säger åt *mig* att jag måste tänka på mina privilegier. Medan det behöver inte dom göra – även om deras mamma var arbetsmarknadsminister och deras pappa: en skitdålig konstnär. Men ändå så sitter hans jävla skittavlor i varenda jävla kommunhus från här till Gävle. Och då har jag inte ens pratat om dom jävlarna som kommer till kliniken – dom jävla brunbrända Limhamnsfittorna. Och det spelar ingen roll om dom har gråhåriga kukar eller fittor – dom sitter ändå där hela besöket och klagar på sina vuxna barn och säger åt *mig* att min generation är bortskämd. Trots att dom kunde gå i pension när dom var sextiotvå och köpte sitt jävla hus för några månadslöner 1970. Och sen säger dom att jag bara *måste* åka Comosjön i april. Jag har fan inte råd! Och jag vill inte åka till fucking jävla Comosjön!

Paus.

JONAS

Alltså, jag är ledsen. Jag är ju lite så – jag fattar det.

ANDERS

Nej, det är du inte alls. Du är definitivt sån som tjarar att man bara måste prova det där jävla naturvinet. Men du är också sån som kommer förbi och ger en en hel jävla låda av vinet bara för att man ska få prova. Du är en generös jävel.

Anders klappar på Jonas.

ANNA

Men jag är ju definitivt en sån. Jag sitter ju på nätet och förklarar vad som är bäst för folk.

ANDERS

Nej, det gör du inte alls. Du lägger ingen som helst värdering i det. Du förklarar saker. Men du hör också att jag vill ha en lager, så du behöver inte pusha en jävla ipa. Utan du tar fram den allra bästa lagern, den du tror jag skulle gilla allra mest. Och det är därför som jag tycker om er.

Ett ögonblick av samförstånd.

ANDERS

Och jag är inte ens förbannad på dom egentligen. Jag är förbannad på mig själv. Jag är förbannad att jag inte vågade säga nej till min fru – det här jävla huset alltså. Och jag är förbannad på mig själv att jag blev sjuksköterska för att jag ville göra nåt meningsfullt – och sen bangar jag ur och tar ett jobb på en jävla privatklinik i Limhamn.

ANDERS (forts.)

Och jag är förbannad för att han dog. Ingen jävel dör av den cancern. Men han gjorde det! Han gjorde det. Och jag saknar honom lika jävla mycket fortfarande – och jag blir så förbannad. Det var fyra jävla år sen! Varför i helvete kan jag inte sluta vara så jävla ledsen!

Paus.

ANNA

Jag vet inte, men det här året alltså. Och du och din fru. Och så 2020 på det. Det är inte lätt att vara glad.

ANDERS

Nä ...

JONAS

Jo men, det här året alltså. Det är nåt med det. Och inte bara covidén då. Jag har stört mig mer och mer på det – du vet det här ... jag vet inte riktigt, men ... Den där middagen för några veckor sen, när du visade mig källaren för första gången.

ANDERS

Mm?

JONAS

Jag vet ju att du som jobbar i vården har stört dig på hur folk liksom bara – ja, inte tar Covid-19 på allvar. Och jag och Karin har ju också – speciellt efter vi fick det. Det är nånting jävligt konstigt, tycker jag.

ANDERS

Men jag har ju i alla fall stört mig på att vi inte ... ja, vad ska man säga – sörjer dom döda. På ett nationellt plan. Att det inte behandlats som en stor tragedi. För vi har ju ett par patienter på seniorboendet bredvid som gått bort.

JONAS

Ja, men det är nåt (*skakar på huvudet*) ... Vi satt ju där och käkade chokladkaka på middagen, och din fru är ju en sån bytte profilbild till Anders Tegnell där nånstans i våras. Och hon satt där och pratade om hur man inte kan räkna dom döda så som man räknar dom döda – och jag bara satt där och tänkte: räkna dom döda är väl det vi människor gör? När det hänt nåt fruktansvärt. Vi räknar dom döda, och precis som du säger, så sörjer vi dom. (*kort paus*) Men nu liksom är det bara som om det är ett tal, en rad siffror. Och det är inte bara Tegnell, utan det är skitmånga. Som menar att våra siffror är bättre och så mycket mer exakta, och att det är orättvist att jämföra dom med andra. Som om Sverige skulle vara så jävla mycket bättre på det; bättre än Frankrike och Tyskland och alla andra. Och det stör mig. Den där ... självgodheten.

ANNA

(*samtidigt*) Självgodheten, ja.

JONAS

Ja, eller hur! För det handlar inte ens om covidens egentligen. Jag visade en på jobbet, en artikel i Guardian. Och den var bara lite kritisk mot Sverige. Och han blev skitförbannad och rantade – och dom andra på jobbet blev också helt förolämpade av den här lilla, lilla kritiken. Och jag fattar inte.

JONAS (forts.)

Jag fattar verkligen inte hur man kan tro att Sverige alltid har rätt. Att vi har dom bästa forskarna, den bästa politiken – alltid.

ANNA

Fast har det inte alltid varit så? Jag läste statsvetenskap innan musikhögskolan. Och på C-kursen var det två utbytesstudenter som hade ett stående vad hur lång tid det skulle ta innan föreläsaren, vad det än handlade om – hur lång tid innan hen sa nåt om att Sverige var det första landet som, eller att Sverige hade mest av nånting som var bra och minst av nåt annat som var dåligt. Det är pågått länge. Det här att vi är så jävla exceptionella.

JONAS

Men du har nog rätt. Jag har bara liksom inte sett det ordentligt förrän nu.

ANNA

Men det har nog blivit värre också. Och det inte bara dom jävla Sverigedemokraterna. Vi har den mest jämställda vänstern och dom mest liberala liberalerna. Och konservativa som knappt är religiösa.

JONAS

Och inga svenskar dopar sig nånsin. Det är bara dom andra.

ANNA

(skrattar) Ja, precis. Svensk exceptionalism.

ANNA (forts.)

Jag skrev faktiskt min C-uppsats om amerikansk exceptionalism; den här idén att USA har nåt inneboende som skiljer dom från alla andra nationer. Och Sverige är så också. Men jag skrev aldrig klart den.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Fy fan vad vi låter bittra.

JONAS

Nej. Det är som du säger. Vi är ledsna.

ANDERS

Ja. Kanske det.

JONAS

Och vad gör vi åt det?

ANDERS

Skriver en låt kanske?

JONAS

Hur gör man det? Jag har aldrig skrivit en låt.

ANDERS

Jag har skrivit två. För tjugo år sen. Dom sög båda två.

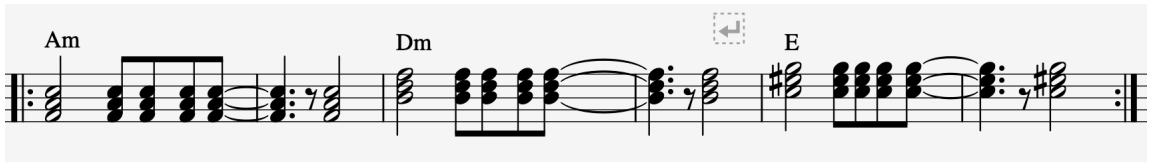
ANNA

Jag har ju skrivit skitmånga. Men det var länge sen jag skrev en poplåt.

ANDERS

Men jag har faktiskt funderat på den där som du sade
var Billie Eilish.

I F-dur:

ANNA

Ja, men det är jättefint. Lite som en folkvisa med den
harmonin. Har du nån melodi till?

ANDERS

Jag har väl lekt lite med text. Fast jag kan inte
skriva text egentligen.

ANNA

Men sjung den.

ANDERS

Alltså jag kan verkligen inte skriva text.

ANNA

Kom igen nu – bara gör det!

ANDERS

Det är inte klart eller nåt. Det är bara nåt jag har
nynnat på.

JONAS

Kom igen!

ANDERS

Det handlar väl om min fru, antar jag.

No, I don't believe you. I can see through you.

JONAS

Fan vad bra!

ANDERS

Men sen vet jag inte riktigt på den sista strofen då.

ANNA

Mm, det borde vara nån variation på den figuren. Men jag gillar verkligen No:et i början, det är starkt. Är det E:et du sjunger där?

Anders slår ett E.

ANDERS

Ja, det är det väl.

ANNA

Men hon kanske svarar? Alltså att det är som en call-respons i tredje.

ANDERS

Ja. Som vad då?

Anna nynnar några test, sedan:

Willyou dare ___ though?

ANNA

Eller, jag vet inte?

JONAS

Men det är ju skitbra!

ANDERS

Ja, vi provar.

*Anders spelar, och sjunger de första två stroferna –
och Anna den sista.*

JONAS

Fy fan, vad ni är bra ju!

ANNA

Tack. Men så märkvärdigt är det inte.

JONAS

Det tycker jag.

ANDERS

Fast hur fortsätter man därifrån?

ANNA

Ja, där är ju harmonisk moll lite svårjobbad. Om man vill få in fler ackord.

ANNA (forts.)

Men du kan ju göra så här: om du går från A-moll till F.

Anders spelar Am och F.

ANNA

Både A-mollet och D-mollet är ju i F, det är bara E:et som är utanför. Så från F:et kan du i princip fortsätta i F-dur istället. Alltså bara byta tonart.

ANDERS

Ja. Så var går jag härifrån?

ANNA

Sjätte bandet.

Anders spelar F och B \flat .

ANDERS

Och så A-moll igen?

ANNA

Mm.

Anders fortsätter till Am och Dm.

ANNA

Ja, och sen till C:et.

Musical notation for guitar accompaniment. The piece is in 4/4 time with a tempo of 140 bpm. The key signature is one flat (B \flat). The notation shows a sequence of chords: B \flat , Am, Dm, and C. The chords are played in a rhythmic pattern of quarter notes and eighth notes. The notation includes a double bar line at the end, indicating the end of the section.

ANNA

Och det kan var versen, eller refrängen, eller nåt.

ANDERS

Men vad ska den handla om? Mer exakt?

ANNA

Är det en förlorad kärlek-låt eller?

ANDERS

Jag vet inte riktigt.

ANNA

Inte jag heller.

JONAS

Men det kanske inte är en kärlekslåt alls. Det där ni skrev innan behöver ju inte handla om kärlek. Det kan ju lika gärna handla om det vi pratade om innan. (*till Anders*) Det där med att folk ska korrigera dig hela tiden. (*till Anna*) Och det där du sade om Sverige också.

ANNA

Du sade det också.

JONAS

Ja. Men jag kan inte skriva låtar.

ANDERS

Det kan inte jag heller.

JONAS

Men spela den igen.

Anders spelar ackordföljden B \flat , Am, Dm, C.

JONAS

En gång till.

Anders spelar den en gång till.

JONAS

Jag vet inte, men ... jag fick en slinga i huvudet.

ANNA

Sjung den då.

JONAS

Men jag kan inte sjunga.

ANNA

Det spelar ingen roll – sjung den i alla fall.

JONAS

Jag vet inte om det här funkar, men ... (*till Anders*)

Okej, kör!

I 'myour e - qual. One'oyour peo - ple.

ANDERS

Men vad fan, det är hur bra som helst.

JONAS

Jag vet inte.

ANNA

Det är en jättebra början. Och du kan ju visst sjunga.

*Jonas rotar fram ett papper och skriver ner texten;
Anna ställer sig bredvid och kikar över axeln.*

JONAS

"I'm your equal. One of your people."

ANNA

Mm. Och sen nån variation – eller nån utveckling av den figuren.

JONAS

Mm. Som vad då?

ANNA

Vet inte. Det är över D-mollet då.

Anna nynnär.

JONAS

(småsjunger) May I hm-mm ... nånting.

Anders ansluter sig till dem.

ANNA

Ja, precis. Nån fråga. Och så kanske jag kan svara i fjärde.

JONAS

Ja. Samma melodi?

ANNA

Längre fras, tänker jag.

Anna sjunger:

Share my world-view.

The image shows a musical staff with a treble clef. The melody consists of the following notes: a quarter note G4 (with a green 'p' dynamic marking), a quarter note A4, a quarter note B4, a quarter note C5, a quarter note D5, and a quarter note E5. The staff ends with a double bar line and repeat dots.

JONAS

Ja – asbra!

ANDERS

Ja. Är du samhället då, som svarar då?

ANNA

Ja, jag vet inte. Nån auktoritet i alla fall.

JONAS

(skriver mer text) Och sen går den här om igen, eller hur?

ANNA

Precis.

JONAS

Då kan det blir så här – eller vad tycker ni?

ANNA

Mm. Det funkar.

ANDERS

Jag tror inte rightness är ett ord dock.

ANNA

Righteousness – är det.

JONAS

Fast det går i inte in. Så nu är rightness ett ord.

ANNA

Det funkar ju tematiskt i alla fall.

ANDERS

Och hur gör vi övergången då?

ANNA

Då går du till F. Och jag har en idé om melodin.

ANDERS

Ska vi prova?

ANNA

Absolut. Jag sjunger övergången.

JONAS

Vi kör!

Jonas sätter sig och spelar på en cajon och Anders tar gitarren.

J = 140 **B♭** **Am**

Ackord

Sång

I 'm your e - qual. One 'o your peo - ple -
 Made 'n your like - ness. Full 'o our right - ness.

5 **Dm** **C**

A.

S.

- May I quote you? Share my world - view.

9 **B♭** **F**

A.

S.

To_ the fa - voured few.

13 **Dm** **E**

A.

S.

Tell me, your plea.

17 **Am** **Dm**

A.

S.

No, I don't be - live_ you. I can see through_ you.

21 **E**

A.

S.

Will you dare_ though?

En självnöjd paus.

JONAS

Det är ju nästan en låt ju.

ANNA

Det är det. Grattis – du har skrivit din första låt.

JONAS

Jag vet inte det.

ANNA

Men det är klart du varit med och skrivit en låt ju.

JONAS

Ja, kanske det.

ANNA

(efter ett ögonblick) Jag har faktiskt en låt som jag inte riktigt kommer vidare med. Den är jätteenkel. Men jag har liksom fastnat helt och hållet.

ANDERS

Men då löser vi det. *(till Jonas)* Tar du fram det där gamla elpianot?

JONAS

Jepp.

Anders och Jonas tar fram elpiano och mikrofon åt Anna.

ANNA

Jag vet inte riktigt var den ska ta vägen. Den behöver nåt ... enkelt bara. Och så är texten bara halvfärdig. Jag gillar det jag har, men jag har ingen aning om hur jag ska fortsätta, det är helt blankt bara.

ANDERS

(till Jonas) Är allt ikopplat?

JONAS

Jag tror det. Ser ut så.

ANDERS

(tar upp gitarren igen) Men kör du Anna. Så försöker jag hänga med.

ANNA

Det är bara en bagatell i E. Det är Gissmoll, A till E.

Anders spelar ackorden.

ANNA

Ja, och sen går det till Cissmollet.

Anders spelar C#m, A, E.

ANNA

Precis. Sen är det en luring när den går från Cissmoll till en triad med diss, fiss, giss.

ANDERS

Ähh ... *(stirrar på greppbrädan)* okej – vänta.

Anders spelar C#m och D#m^b5.

ANDERS

Så?

ANNA

Ja, precis.

ANDERS

Okej – kör!

Anna spelar piano och sjunger, Anders på gitarren och Jonas på cajun ... eller på bas, om han vill.

J = 84

G#m A E C#m A E G#m A

Na-na na-na na nana na-na nanana na na. - Old-er, wi-ser,

T	0	0	4	0	0	4	0	0	0	4	0
A	1	2	4	2	1	5	2	0	2	4	2
B	2	2	6	2	2	6	2	1	2	6	2
	2	2	6	0	2	4	0	2	2	6	0
	0		4		0			0		4	

7

E C#m A E F#m

still can't deciph - er, mean - ing of words are ab - surd.

T	0	4	0	0	2
A	0	5	2	0	2
B	1	6	2	1	2
	2	6	2	2	4
	2	4	0	2	4
	0			0	2

11

Chords: Bsus2 C#m A E C#m D#m♭5 A E

Who am I now? And why am I here? Na na na na na na na.

TAB

	2	4	0	0	4	0	0
T	2	5	2	0	5	7	2
A	4	6	2	1	6	8	2
B	4	6	2	2	6	6	2
B	2	4	0	2	4	6	0
				0			0

16

Chords: C#m A E C#m D#m♭5 A E

Who am I now? And why am I here? Na na na na na na na.

TAB

	4	0	0	4	0	0
T	5	2	0	5	7	2
A	6	2	1	6	8	2
B	6	2	2	6	6	2
B	4	0	2	4	6	0
			0			0

ANNA

Ja – och sen vet jag inte.

ANDERS

Men du – är det inte bara så här?

E A B E A B E

Bambam bambambam. Bambam bambambam.

ANNA

Jo men, så klart! Det är det ju så klart. Tack – vad dum jag är.

JONAS

Det är du ju inte.

ANDERS

Vad gör vi nu med den?

ANNA

Klockan börjar ju bli ganska mycket. Vi kanske stoppar här för idag. Och så fortsätter vi på båda i morgon.

ANDERS

I morgon?

ANNA

Mm.

ANDERS

Ja. Jag kan.

JONAS

Jag kan också.

ANNA

Bra.

ANDERS

Vad då – är vi ett band nu eller?

ANNA

Ja. Det är klart vi är ett band. Sen får vi se hur det utvecklar sig.

De börjar packa ihop.

JONAS

Men då behöver vi ett namn och sånt.

ANNA

Ja, har du några förslag?

JONAS

Jag vet inte.

ANDERS

Kanske nåt i linje med tematiken i första låten?

JONAS

Vad då, som Sverige eller?

ANDERS

Njæ, nånting som anspelar på nationen – jag vet inte riktigt.

JONAS

Nationen nånting, nånting?

ANDERS

Kanske.

ANNA

Eller republiken nånting?

Kort paus.

ANDERS

Ja, republiken nånting – det gillar jag.

JONAS

Ja, det är ju skitbra.

ANNA

Nånting-republiken?

JONAS

Ja, typ.

ANDERS

Vi mullar på det lite tills i morgon.

ANNA

Mm.

Alla är på väg ut ... men stannar ett ögonblick för att utvärdera.

ANDERS

Alltså vi kanske inte lyckats riktigt med vårt mål.

ANNA

Nä, vi hade ju flera stycken.

JONAS

Och vilka var det nu?

ANNA

Lära ut musik. Och säga nånting meningsfullt om det mänskliga tillståndet. Och kommentera vår tid, på nåt djupsinnigt sätt.

JONAS

Och sälja elgitarrer.

ANNA

Precis.

ANDERS

(till publiken) Ni som redan kan musik – det här kanske var lite för basic för er. Och vi kanske hade lite fel här och var också, jag vet inte. Han som skrivit det här, han har bara spelat musik i två år. Så han är ingen expert alls.

JONAS

Nä.

ANNA

Och för er som tyckte det gick lite väl snabbt med alla giss och diss och sånt – ni kanske kan ta med er det?

ANNA (forts.)

Att han som skrivit det här, han har bara spelat musik i två år. Innan dess hade han ingen aning om nåt av det här. Och han är verkligen inte speciellt begåvad på nåt sätt. Dom flesta recensionerna är överens om det – att han är väldigt medelmåttig.

ANDERS

(efter ett ögonblick) Det var väl lite hårt sagt.

ANNA

Fast det betyder att inget av det här är oåtkomligt. Nästan vem som helst kan lära sig det här. Det är basic. På ett bra sätt.

JONAS

Ja men, då är det ju bara gitarrerna då. Och vi har faktiskt två till salu här – om ni vill gå hem med en i kväll. Här har vi en S:t Vincent-signaturmodell – hennes egna alltså. Med tre minihumbuckers. Liten spricka i pickguarden, men annars i toppskick. Sextusen pengar för den.

ANNA

Och här har vi en Supro Jamesport. Med en guldfolie-pickup. Påminner väldigt mycket om den som David Bowie spelade på – fast den hade två, tror jag. Sextusen för den också, om ni är sugna. Det är bara att komma fram efteråt.

ANDERS

Annars tackar vi för oss. Och önskar er en fortsatt fin kväll. Ta hand om er – tack så mycket för i kväll!

De bockar och bugar.